

бѣше всичката отсгѣпка, която можѣ да направи на свѣтитѣ на разума.

На Рада се прѣмѣтна сърдцето. Тя усѣти, че има нѣщо радостно, дорѣ страшно. Тоя Колчо нѣкой ангелъ го водеше тукъ.

— Какво е, Колчо?

— Радке, радвай се много, ама много да се радвашъ, чу ли?... Защо те викатъ *Радка*?

И Колчо зе да подскача, като дѣте, и да пѣе, за да се одържи:

Госпожа Серафима
И кротка Херувима,
Прѣкрасната Еноха.
Свѣтило на метоха...

Рада занѣмѣ. Тя угади. Тя само пошушнѣ.

— Колчо, не ме плаши бре!

— Азъ те не плашѣ, ами ти казвамъ да се радвашъ... Той е живъ!

Колчо, не одържа рѣшението си, зето на улицата — за да обади на Радка постепенно радостната вѣсть. Това пѣ бѣше възможно за единъ окатъ, на когото хиляди външни впечатления можяхъ да залишѣтъ развълнуванитѣ чувства. Но слѣпецътъ се намираше въ единъ океанъ отъ тъмнина, освѣщаванъ сега само отъ една луча, населенъ само отъ една радостъ. Ако не кажеше пѣ-скоро съ думи, трѣбваше да каже съ скокове и давчения... Сѣ едно — душата трѣбваше да се излѣе безъ забава.

При думитѣ на Колча, които тя прѣдугади съ сърдцето, момата се облѣгна до стѣната, за да не падне.

Има велики радости, както и велики скърби, които, сѣкашъ, не би била въ състояние да принесе слабата човѣшка природа. А тя принася всичко. Заедно съ голѣмата напрѣгнатостъ растѣ и прѣгавината на душата — когато тя е здрава. Може-би, че тайний инстинктъ на сърдцето ѣ приготви пѣ отъ рано. Тя завика въ полуда: